



ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Országgyűlési Hivatala

Irományszám: 4 / 11835

Érkezett: 2013 JÚL 26.

**Írásbeli választ igénylő kérdés**

**Dr. Kövér László úrnak**  
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Magyarország Alaptörvénye 7. cikk (2) bekezdése, az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése és az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 46/1994. (IX.30.) OGY határozat 91. § (1) bekezdése alapján „Miféle családbarát kormány az, amely éhbéren tartja a bölcsődei dolgozókat?” címmel írásbeli választ igénylő kérdést kívánok benyújtani Balog Zoltán emberi erőforrás miniszterhez.

Tisztelt Miniszter Úr!

A Nemzeti Együttműködés Programja hangzatos ígéreteket fogalmazott meg a szociális szférában dolgozók felé: „A szociális biztonságot fenntartó szolgáltatásokat végzők számára új megegyezést, kiszámítható alapokat kell teremteni. Ugyanis ma a szociális és gyermekvédelmi gyermekjóléti területen dolgozók megbecsültsége a leggyengébb: társadalmi megítélésük és jövedelmi helyzetük sokszor még alacsonyabb, mint a rájuk bízott, ápolást és gondozást igénylő, segítségben részesülő rászorultaké. Az ágazat bérezése alulmúlja még az egészségügyben dolgozókéét is. A jövő szociális biztonságának mértéke és minősége rajtuk is múlik, munkájuk becsületét haladéktalanul vissza kell adni.” A kormányprogram tehát világos vállalást tartalmazott a szociális ágazatban dolgozók, így a bölcsődei kisgyermeknevelők bérhelyzetének rendezésére is.

Már több mint két éve, 2011 telén egy hetet dolgoztam egy nyolcadik kerületi bölcsődében azért, hogy megmutassam: milyen elképesztő kemény munkát végeznek az ott dolgozók ezért az éhbérért. A Bölcsődei Dolgozók Demokratikus Szakszervezete kérdésére, miszerint meg lehet-e élni egy hétig ebből a bérből, már a munka előtt is egyértelmű volt a válasz: nem. Még megrendítőbb volt testközelből látni, hogy ebben a helyzetben is milyen áldozatos munkát végeznek a kisgyermeknevelők és a munkatársak. Akár 18 fős csoportokban is odaadóan foglalkoznak a gyerekekkel, otthonról behozott, saját pénzből vett anyagokkal, eszközökkel egészítik ki a szűkös források miatt korlátozott számú játékot, hogy még több élményt és fejlesztést tudjanak nyújtani a kicsiknek. Közben pedig elkeseredve rakosgatják a számlákat, melyiket hogy és mikor tudják kifizetni, ha a hétvégi vagy esti másodállásból egy kis pluszkeresethez jutnak.

A normatíva kiszámítása is végtelenül igazságtalan a bölcsődékben: a betegség miatt hiányzó gyerekekre aznap nem lehet lehívni a normatívát, ami azt jelenti, hogy hiába kell ugyanúgy nevelni, fűteni, világítani, ha 5-6 gyerek hiányzik, súlyos összegeket veszít az intézmény. Amikor pedig bevezették a térítési díjat, még durvább lett a helyzet, a szülők nem tudják megfizetni az ellátást. És akkor még nem említettem a családi napközik helyzetét, amelyekben az állam a szülőkkel fizeteti meg azokat a költségeket, amelyeket támogatásként oda kellene adnia.

A beígért béremelés és a szociális ágazat megalázó helyzetének rendezése elmaradt. 2013 első negyedében 78 788 Ft volt a szociális ellátásban dolgozók nettó átlagkeresete, a közfoglalkoztatottakat is beleszámítva. A KSH statisztikáiból egyértelműen kiderül, hogy a szociális ágazat jövedelmi pozíciói messze a legrosszabbak az összes nemzetgazdasági ágazat közül. 2008 óta nem változott a közalkalmazotti illetménytábla, **a reálkeresetek pedig több mint 20 százalékkal csökkentek az elmúlt években.** Ráadásul az adójóváírás kivezetése miatt kieső jövedelem pótlására felállított rendszer is hatástalannak bizonyult: még csökkent is a minimálbér felett keresők nettó bére! Mindezek mellett nőtték a dolgozók terhei: eltörölték a szociális továbbképzés és szakvizsga normatív támogatását, melynek következtében egyes munkáltatók a dolgozókra terhelik a kötelező továbbképzés részvételi díjának, illetve útiköltségének finanszírozását. A kormány által hangoztatott pozitív intézkedések (mint a minimálbér-emelés, a rezsicsökkentés, a devizahitelek megsegítése, vagy a szociális üdültetés) teljesen alkalmatlanok voltak arra, hogy megállítsák a szociális szférában dolgozók elszegényedését.

A szociális területen dolgozók érdekképviselői az utóbbi időben több alkalommal fordultak nyílt levélben az illetékes tárca vezetőjéhez és államtitkárához, kérve az egészségügyben megvalósuló bérfelzárkózás szociális ágazatra történő kiterjesztését, és azt, hogy kezdődjön érdemi párbeszéd az ágazat problémáinak rendezéséről. Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere válaszevelében példátlan érzéketlenségről tett tanúbizonyságot a saját illetékességi területe alá tartozó ágazat dolgozóinak helyzetével kapcsolatban. Véralázítóan cinikus válaszában azt javasolta a Szociális Területen Dolgozók Szakszervezetének, hogy nyílt levelüket ne csak neki juttassák el, hanem a „nemzetközi érdekképviselők segítségével az Európai Uniónak és/vagy az IMF-nek is.” Soltész Miklós szociális ügyekért felelős államtitkár válaszában már sokkal „diplomatikusabban”, de szintén elutasította a Független Egészségügyi Szakszervezet Szociális Tagozatának párbeszédre irányuló kezdeményezését.

A válaszokból világosan kiderül, hogy a felelős minisztérium nem akar tudomást venni a szociális ágazat súlyos helyzetéről. Ezek után nem is meglepő, hogy az érdekképviselők az ágazati érdekvédelem erősítésére, követeléseik nyomtatékosítására a napokban létrehozták a Szociális Ágazati Demonstrációs Bizottságot.

Ugyancsak nem meglepő, hogy soha nem látott mértékben zuhannak a születésszámok, és hazánkban nem enyhül, de egyre nehezedik azoknak a kisgyerekes anyáknak a helyzete, akik visszamennek dolgozni. Éhbérét foglalkoztatott kisgyermeknevelők, túlsúlyolt, egyre kevésbé megfizethető, és egyúttal alulfinanszírozott intézmények jellemzik a helyzetet.

A napokban kiderült az is, a beharangozott demográfiai intézkedés csomag épp a kulcskérdésen nem segít, a kisgyerekes anyák számára nem könnyíti meg a gyerekek elhelyezését, a munka és a gyereknevelés összehangolását, pedig szakemberek szerint egyértelműen erre van szükség a születésszámok zuhanásának megállítására.

Kérdezem tehát Miniszter urat:

Ön szerint vajon tényleg ez a megbecsülés illeti azokat, akik a gyermekeinkre vigyáznak?

Ön szerint mitől családbarát az a kormány, ami nem segíti az édesanyákat a munka és a családi összehangolásában?

Mikor teljesíti a kormány a kormányprogramban tett vállalásait?

Miért utasítja el a párbeszédet az illetékes miniszter és államtitkár a szociális ágazat érdekképviselőivel?

Mivel képviselőként az én feladatom az, hogy a választópolgárok aggodalmait és kérdéseit fogalmazzam meg, szeretném külön megkérni Miniszter Urat, illetve az Ön helyett rendszeresen válaszoló Doncsev András Államtitkár Urat, hogy kíméljék meg a magyar embereket a szokványos „copy paste” választól, amelyben felsorolják, hogy mit tettek a családokért, mert nem ez volt a kérdés. Kérem, hogy az ügy súlyának megfelelő tisztelettel adjanak érdemi választ rajtam keresztül az ágazat dolgozói és a kisgyerekes szülők számára.

Megtisztelő válaszát előre is köszönöm.

Budapest, 2013. július 26.



Ertsey Katalin  
független képviselő  
Lehet Más a Politika